

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Τίς; τίς Ἀγγελική μου; τίς; τὸ τέκνον μου; ..

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ὦ! ναί, καλέ μου πάτερ, εἶν' ὁ Λέων μας! . . .

ΛΕΩΝ.

(Μὴ ἀντέχων ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐγείρεται καὶ πλησιάζων αὐτοὺς κλίνει γόνα ἐνώπιον τοῦ πατρὸς περιπτυσσόμενος εἰς τοὺς κόλπους του)

Πάτερ μου, εἶμ' ὁ Λέων, ναί, τὸ τέκνον σου.
Ζῶ, καὶ εἰς τοῦ πατρὸς μου νῦν θερμαίνομαι
Τὰ κεκμηκότα στήθη.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων, Λέων μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ.

Ἄχ! ἀδελφέ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων! . . . ἀληθὲς εἶνε,

Ὅτι σὲ θλίβω, τέκνον, εἰς τὰ στήθη μου;

ὦ! σήμερον πρῶτα μοι ἀνέτειλε

Μεστή εὐδαιμονίας.

ΛΕΩΝ.

(δακρυφόσιν)

Πάτερ, πάτερ μου!

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Ναί, σήμερον τὰ φῶτα εἶδον καὶ τοι ὦν
Ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας, τέκνον μου, τυφλός.

(Ὁ Λέων ἀποσπώμενος αἰφνης ἀπὸ τῆς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του τὸν βλέπει ἐν ἐκστάσει κατὰ πρόσωπον)

ΛΕΩΝ

Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἄνευ ὀφθαλμῶν!
Κατηραμένη τύχη! . . . Θεάμα φρικτόν!
Ν' ἀκούῃ τὴν φωνήν μου καὶ νὰ φλέγηται
Τὴν ὄψιν τοῦ υἱοῦ του μὴ δυνάμενος
Νὰ ἀτενίσῃ. — Πάτερ, πάτερ μου, τυφλὸν
Ἐπέπρωτο νὰ σ' εὕρω, δοῦλον, ἀτυχῆ;
Εἶθε πρὶν σ' εἶδω, πάτερ, μαύρη, κρύα πλάξ
Νὰ μ' ἐκρυπτ' εἰς τὰ βάθη τάφου ἐσαεῖ,
— ὦ! ψυχοφθόρος τύχη! πόσας τρομερὰς
Βασάνους μᾶς φυλάττετε! — τύχη φοβερὰ,
Ὅπλισθητι ἐν θυμα σοὶ ἀπέμεινεν,
Ἴδού γυμνός, ὦ τύχη, σὲ καλῶ, εἰθέ.
Σὲ ἱκετεύω ῥίψον, ῥίψον ἐπ' ἐμοῦ

Τὰ ἰοβόλα βέλη, τὰ αἰμόβρεχτα;

Ἄτινα εἰς καρδίας ἐνεβάφησαν

Ἄγνας, φιλελευθέρους. — Πάτερ, πάτερ μου,

ὦ! μὴ σὲ ἱκετεύω, χεε δάκρυα,

Τάνθρώπινα τοιαῦτα, προωρίσθησαν.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ.

Λέων μου, μὴ βλασφήμει, θέλημα Θεοῦ

Διέπει τῶν ἀνθρώπων τὴν κατάστασιν,

Καὶ τούτους μὲν εἰς δόξας φέρει ἄλλοτε,

Κ' εἰς πλοῦτη ἀνυψώνει, καὶ εἰς οὐρανοῦς.

Ἄλλοτε δὲ τοὺς ῥίπτει εἰς τὰ τάρταρα

Νὰ τρέφονται μὲ δάκρυ καὶ μὲ στεναγμούς.

Ὁ βίος εἶνε κλίμαξ, ἐφ' ἧς ἵστανται

Οἱ μὲν 'ς τὰ ὕψη ταύτης, ἄλλοι δὲ χαμαί.

Ἄλλὰ μὴ ἀπελπίζου, Λέων τέκνον μου,

Διότ' ἡ σφαῖρα αὕτη περιστρέφεται

Καὶ ἄλλοτ' ἀνατέλλει εἰς τὸν ἀνθρώπον

Τὸ σέλας τοῦ ἡλίου, ἄλλοτε ἡ νύξ.

Καὶ πάλιν ὦ! ἐλπίζω αἰγλή φαεινὴ

Ἡοῦς εὐτυχιστάτης νὰ ἀναφανῇ

Τὰς ζοφεράς μας νύκτας δικλύουσα.

ὦ! ναι, σοφέ μου πάτερ, ἄς ἐλπίσωμεν.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δίκη τοῦ Λαβαλλέτ, τῆς Κυρίας Λαβαλλέτ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλων (1815—1819).

(Μετὰφρασις Α. ΕΡΑΜ.)

(συνέχεια ἴδε φυλλ. ΚΑ'.)

Τὸ ὑποβληθὲν εἰς ὑμᾶς ζήτημα εἶναι ἀπλοῦν ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ ὑπαρξίς ἐγκλήματος εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀμφιβολίας, καὶ καθ' ἃς ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχει ν' ἀποφανθῇ, εἰμὴ περὶ τῆς κατατάξεως τοῦ ἐγκλήματος. Παραδείγματος χάριν, ἀνθρωπὸς τις ἐφρονεύθη, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ἐγκλημα ὑλικῶς. Ἄλλὰ ἄρα γε τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι πλημμέλημα ἢ κακούργημα; Πῶς θέλει ὀνομασθῆ; Ποία ποινὴ θὰ ἐφαρμοσθῆ; Πάντα ταῦτα τὰ ζητήματα θέλουσι ἐξακριβωθῆ, ὅταν μάθῃ τις τὸν σκοπὸν δι' ὃν τὸ ἐγκλημα ἔλαβε χώραν καὶ τὰ μέσα ἅπερ μετεχειρίσθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.»

«Οὕτω καὶ τὸ νὰ μάθωμεν ἐὰν ὁ κατηγορούμενος Λαβαλλέτ ἤρπασε τὴν ἀρχὴν ἣν δὲν εἶχε καὶ τὸ νὰ γνωρίσωμεν ἐὰν ἔκαμε χρῆσιν αὐτῆς καὶ κατέστη ἔνοχος προδοσίας κατὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς πατρίδος, στοιχεῖα ἀποτελοῦντα τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ τὰ δύο ταῦτα ζητήματα ἀποτελοῦν ἐν καὶ μόνον τὸ δεύτερον εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ πρῶτον εἶναι τὸ μέσον.»

«Δὲν θ' ἀνατρέξῃτε μακρὰν διὰ νὰ μάθητε, ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου ὁ κατηγορούμενος ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα γενικοῦ διοικητοῦ τῶν ταχυδρομείων. Τοῦτο εἶναι εὐκόλον ν' ἀποδείξῃ τις.»

«Ἡ ποινικὴ διαδικασίᾳ εἶναι καθαρὰ, ἀπορρίπτει ὅ,τι δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ ἀρπαγὴ δημοσίου θέσεως ἀποτελεῖται ἐκ τῆς κατοχῆς τῆς θέσεως ταύτης, καὶ τῆς ὁποίας προηγούνται αἱ διαταγαὶ ἃς δίδουν δυνάμει τῆς ἀρπαγῆς ταύτης. Αἱ διαταγαὶ αὗται εἶναι ὕλικαί ἐν τῇ ἐπασχολούσῃ ὑμᾶς ὑποθέσει· ὡμολογήθησαν καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου.»

«Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν ἣν ἔκαμε τῆς ἀρπαγῆς του, θὰ ἰδῆτε ὅτι κατέσχε τὰς ἐπισήμους ἐφημερίδας, τὰ ὑπουργικὰ ἔγγραφα καὶ τὰ τοῦ Νομάρχου τῶν Παρισίων. Θὰ ἰδῆτε ὅτι ἀπέστειλε τῷ Ναπολέοντι Βοναπάρτῃ ἐπιστολὴν εἰς Φοντενεβλώ. Τί περιείχεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; οὐδὲν γνωσκόμενον περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἦτο κολακευτικὴ ὡς φαίνεται, διότι ὁ Βοναπάρτης ἐμειδίασεν ἀναγιγνώσκων αὐτὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ταχυδρόμον. «Ἔχει κελῶς». Καὶ ἔπειτα προσέειπε, «Μὲ περιμένουσι λοιπὸν εἰς Παρισίους;»

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν ἔθεσεν ὡς στήριγμα τὸ θανατηφόρον σόφισμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κατασυντρίψῃ τὸν κατηγορούμενον, ἐπιθεωρεῖ τὰ διάφορα κεφάλαια τοῦ κατηγορητηρίου καὶ περατώνει οὕτω τὴν ἀγόρευσίν του.

«Αἱ δυστυχίαι μας εἶναι μεγάλαι. Δὲν ὀφείλετε νὰ ἀσχληθῆτε περὶ τούτων. Ὁ κατηγορούμενος δὲν ὀφείλει νὰ ὑποστῇ παρὰ τὸ σύνθημα βάρους τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς νὰ προστεθῶσι τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἃτινα προήλθον ἐξ αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν εἶσθαι πολὺ δυστυχὴς, ὑπερασπιζόμενος καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν συγχωρημένων παθῶν του· οἱ νόμοι ἀμιλοῦσιν ὑμεῖς εἶσθαι τὰ ἄξια ὄργανα αὐτῶν, δὲν ὀφείλετε εἰμὴ μόνον ν' ἀκούσητε αὐτούς. Τοιοῦτοτρόπως

ἀποφαινόμενοι ἄνευ μίσθους καὶ ἄνευ φόβου, θέλετε ἐκτελέσει τὸ καθήκον σας καὶ ἀναπαύσει τὰς συνειδήσεις σας.»

Ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι ἦσαν πράγματι ἐὰν ὁ ἀπαγγέλων αὐτούς δὲν ὤφειλεν ὁ ἴδιος πάραυτα νὰ τοὺς διαψεύσῃ οἰκτρῶς!

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο ὁ Κ. πρόεδρος ὑποβάλλει τὸν Λαβαλλέτ εἰς μικρὰν τινὰ ἀνάκρισιν, ἀφορῶσαν τὴν ἀλληλογραφίαν ἣν εἶχε μετὰ τῆς νήσου Ἑλβας. — «Ὁμολόγησα ἐκουσίως, εἶπεν ὁ Λαβαλλέτ, ὅτι ἔγραψα τῷ Βοναπάρτῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου ὅπως τῷ προσφέρω τὰς εὐχάς μου διὰ τὸ νέον ἔτος.»

Ὁ πρῶτος ἐξετασθεὶς μάρτυς εἶναι ὁ κόμης Φεραίτ. Καταθέτει ὅτι τὴν 7 ὥραν τῆς πρωῆας ἐνῷ εἰργάζετο ἐν τῷ γραφείῳ του, ὁ κύριος Μακκρέλ, ἰδιαιτέρως τοῦ γραμματεῦς, ἦλθε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ κ. Λαβαλλέτ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀκροάσεων καὶ κτυπῶν διὰ τῆς βᾶθου του, ὡμολόγησεν ὅτι ἤρχετο νὰ λάβῃ κατοχὴν τῶν ταχυδρομείων, ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος. «Ὁμολογῶ δὲ ὅτι δὲν τὸ περιέμενον, διότι ἐὰν περὶ τούτου μικρὰν τινὰ ιδέαν εἶχον, ἤθελον πρᾶκαλέσει τὸν Κ. Λεσὸλ νὰ μοὶ ἀποστείλῃ ἀπόσπασμά τι ἐθνοφυλάκων.» Ὁ μάρτυς προσθέτει ὅτι ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ διήλθε τὴν αἴθουσαν, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐνθα εἶχεν ἔγγραφα, ἃτινα μεθ' ἑαυτοῦ ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Εἶδε τὸν Λαβαλλέτ, ὅστις τῷ εἶπε, ὅτι ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὰ ἔγγραφα του, ὅπερ καὶ ἔκαμεν. Ἐζήτησε δὲ ταχυδρομικοὺς ἵππους, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ ἱππότης Βιλάρ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τῆς διοικήσεως, τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ Κ. Λαβαλλέτ τῷ ἀρνεῖται τὴν ἄδειαν. Ἡ κυρία Φεραίτ ζητεῖ μόνη τὴν ἄδειαν ταύτην παρὰ τοῦ κυρίου Λαβαλλέτ, λέγουσα ὅτι ὁ σύζυγός της σκοπὸν ἔχει νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν βασιλέα ἐν Αἰλλῃ. Ὁ Λαβαλλέτ ὅμως ἀρνεῖται καὶ πάλιν τὴν ἄδειαν καὶ τέλος δὲν συγκατατίθεται νὰ χορηγήσῃ αὐτὴν, εἰμὴ μόνον ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ μεταβῆ ὁ κ. Φεραίτ εἰς Ὁρλεάνην.

Ὁ Λαβαλλέτ προσκληθεὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν μάρτυρα, ὁμολογεῖ περὶ τοῦ σεβασμοῦ του πρὸς τὸν κύριον Φεραίτ, ὅστις αὐθορμήτως ἐνήργησε παρὰ τῷ βασιλεῖ ὅπως δοθῇ τῷ Λαβαλλέτ ἐν τέταρτον μισθοδοσίας, ὡς παλαιῶ γενικῷ διοικητῇ. Τοῦτο ἦτο καλὸν προηγούμενον, ἂν καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐνόμισεν ὅτι εἶχε δι-

καιον να θεωρηθῆ μάλλον ὡς σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας.

Διηγούμενος δὲ τὰ τῆς 20 Μαρτίου, ὁ Λαβαλλέτ λέγει τὴν συνάντησίν του μετὰ τοῦ Σεβαστιάνη, ὅστις τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς αἰθούσης τῶν ἀκροάσεων τῶν ταχυδρομείων.

« Εὐρομεν ἐκεῖ κύριόν τινα ὀνόματι Μακσρέλ. Παρουσιάσθην αὐτῷ καὶ μετὰ γλυκὺν τόνον τὸν ἠρώτησα. » « Ὁ κύριος κόμης Φεράντ εἶναι ἀκόμη εἰς Παρισίους; » « Μοὶ ἀπήντησε ἀμάλιστ'α Κύριε. » Τὸν ἠρώτησα ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἴδω. Μοὶ εἶπε δὲ ὅτι ἐξῆλθεν. Ἐξηκολούθησα νὰ περιφέρωμαι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἀκροάσεων, περιμένων τὴν ἀπάντησιν· πιστεύω ὅτι τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι παρουσιάσθην ὡς κύριος εἰς τὸ μέγαρον τῶν ταχυδρομείων, ἀλλ' εἶναι ψευδές. Ὁ Σεβαστιάνης καὶ ἐγὼ, ἤμεθα σκεπτικοὶ καὶ μελαγχολικοὶ καὶ μάλλον εἰς ἀποθαρρυντικὴν θέσιν παρά εἰς ἐνθαρρυντικὴν. Ἦμην πλησίον τῆς ἐστίας ὅταν ὁ κ. Φεράντ διῆλθε τὴν αἴθουσαν, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὴν κλεῖδα τοῦ γραφείου του. Προῦχώρησα πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπον, « Κύριε . . . » Ἰδὼν ὅμως ὅτι ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ γραφείου του χωρὶς νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, ἔμεινα εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ κ. κόμης Φεράντ ἀπατάται ὅταν καταθέτῃ ὅτι τῷ εἶπον νὰ λάβῃ τὰ ἔγγραφα του. Πῶς ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀπευθύνω τοὺς λόγους τούτους; τῷ ἐζήτησα ἀκρόασιν, ἀλλὰ δὲν μοὶ τὴν ἐπέτρεψε, διότι εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖόν του. Δὲν μοὶ τὴν ἠρνήθη διότι οὐδὲν μοὶ ἀπήντησε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀπλούστατον τὸ νὰ περιμένω, καὶ τὸ ἐπραξῶ. Ἰδοὺ διατί ἔμεινα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν ταχυδρομείων. Ὡς πρὸς τὸ παράπονον, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅτι ἠρνήθη τὴν ἀδειαν τῷ κυρίῳ Φεράντ, βλάπτει αὐτὸν τὸν ἴδιον. Λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἡμισίαν ὁ κ. ἱππότης δὲ Βιλάρ ἦλθεν ἐν τῷ γραφείῳ μου νὰ μοὶ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν διὰ τὸν κ. Φεράντ. Ἐγκατέλειψα τὸ μέγαρον τῶν ταχυδρομείων κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἐπανῆλθον περὶ τὴν μίαν ὥραν M. M. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν εἶχον ἰδεῖ τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ· ἦτο ἔγγυς καὶ ὑπέφερεν ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν τύχην μου. Ἐμείνα παρ' αὐτῇ περίπου μίαν ὥραν ἐν τῇ κατοικίᾳ μου, ὁδὸς Grenelle Saint Germain. Ὁ κ. Βιλάρ δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ με ἴδῃ ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν ταχυδρομείων τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἄλλως τε ὁ κ. Φεράντ δὲν εἶχε ποσῶς ἀνάγκην ἀδείας ὅπως ἀναχωρήσῃ. Τῆς ἀδείας ταύτης ἔχει ἀνάγκην

ὁ ὁδοιπόρος, ὅστις ἀναχωρῶν ἐκ Παρισίων δὲν θέλει νὰ ἐφοδιασθῆ διὰ τῆς ἀδείας ταύτης παρὰ τοῦ ταχυδρομείου τῶν Παρισίων, ὅπως ἀπαλλαχθῆ τῶν ἐξόδων τοῦ βασιλικοῦ ταχυδρομείου, ἅτινα εἶναι διπλάσια.

Ὁ κ. Φεράντ. — Ἐγνώριζον καλῶς εἰς τί ἐχρησίμευεν ἡ ἀδεια αὕτη, καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἀνευ αὐτῆς ἠδυνάμην νὰ ἐξέλθω τῶν Παρισίων, εἶναι, ὅτι εἶχον ἤδη ταχυδρομικοὺς ἵππους ὅταν ἐζήτησα διὰ τοῦ κ. Βιλάρ τὴν ἀδειαν ταύτην παρὰ τοῦ Λαβαλλέτ. Ἄλλ' ἐφοβούμην μὴ εἰς τὸν δεύτερον σταθμὸν αἰ διαταγαί, ὡς ὁ κ. Λαβαλλέτ ἔδωκε, μοὶ ἐμποδίσωσι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πρῆξίν μου.

Λαβαλλέτ. — Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶχον ἰδεῖ τὸν κ. Βιλάρ, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ οὐδενός, ὅπερ νὰ ἔχη σχέσιν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κ. Φεράντ.

Ἐρώτ. — Τί εἶπατε τῇ κυρίᾳ Φεράντ ὅταν σᾶς ἐζήτησε τὴν ἀδειαν;

Ἀπόκρ. — Εὐρισκόμην ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἀκροάσεων ὅτε, κυρία τις ὀδηγουμένη παρὰ τινος Κυρίου, τοῦ ἱππότητος de Thury, νομίζω, μοὶ λέγει ὅτι ὁ κ. Φεράντ ἐζήτησε μίαν ἀδειαν ὅπως μεταβῆ εἰς Αἴλλην καὶ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως. Τῇ ἀπήντησα (καὶ ἴσως ὀλίγον ζωηρῶς). « Εἶναι ἀδύνατον. — Καλῶς! Κύριε, θὰ μεταβῆ εἰς Ὀρλεάνην παρὰ τῆς οἰκογενείας του. — Κυρία, δὲν τὸ πιστεύω. — Ἐ! λοιπὸν, κύριε, εἶναι διὰ τὴν ἀσφάλειάν του. »

Εἰς τοὺς λόγους τούτους δὲν ἐπέμεινα, ἀλλ' εἰσῆλθον ζωηρῶς ἐν τῷ γραφείῳ μου καὶ ἔγραψα τὸ ὄνομά μου εἰς χαρτίον τι καὶ νομίζω ὅτι προσέθεσα καὶ Ὀρλεάνη καὶ παρέδωκα τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῇ κυρίᾳ Φεράντ.

Ὁ κύριος Πρόεδρος. — Ὁ κύριος κόμης Φεράντ κατέθεσεν ὅτι ὁ κ. Λαβαλλέτ τῷ εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὰ ἔγγραφα του. Ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἀπεδείχθη καλῶς, διότι ὁ κατηγορούμενος λέγεται ὅτι δὲν ἔσχε οὐδεμίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου Φεράντ.

Ὁ κύριος Φεράντ λέγει ὅτι δὲν θὰ ἐπιμείνῃ ὅτι ὁ κατηγορούμενος τῷ εἶπεν ἀκριβῶς τὰς λέξεις ταύτας, ὅτι τῷ εἶπε κάτι, ὅπερ δὲν ἐνθυμεῖται, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν τῷ ἐζήτησεν ἀκρόασιν.

Ἐρώτ. (εἰς τὸν Λαβαλλέτ) — Διατί παρουσιάσθητε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐπεφορτίσθητε τὰ τῆς διοικήσεως ταύτης;

Ἀπάντ. — Τὸ ἕκαστον ὅπως μὴ πάσχη ἡ ὑ-

πηρεσία αὐτή. Τμηματάρχης τις, ἂν ἤρώτησα, εἰάν ὁ κύρ Φεράντ ἔδωκε διαταγὰς, μοὶ ἀπεκρίθη. « Οὐχί, ἀπώλεσε τὴν κεφαλὴν. Δὲν σκέπτεται εἰμὴ περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του. »

Ἐρώτ. — Ἀλλὰ τίς σὰς ἐπεφόρτισε νὰ φροντίσητε περὶ τῆς διοικήσεως ταύτης;

Ἀπάντ. — Δὲν ἀμφέβαλον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἤθελε μοὶ ἐμπιστευθῆ ὑπηρεσίαν εἰς ἣν εἶχαν ἐξασκηθῆ δέκα τρία ἔτη.

Ὁ κύρ. πρόεδρος ἐξηγεῖ ὅτι καὶ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ ἀπουσιάζοντος ἡ ὑπηρεσία δὲν ἤθελεν ὑποφέρει, διότι ὑπῆρχον διευθυνταί.

Παρουσιάζονται εἰς τὸν Λαβαλλέτ, ὅστις τὰς ἀναγνωρίζει, αἱ διαφόροι διαταγαὶ καὶ ἐγκύκλιοι, ἅς εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν 20 Μαρτίου ὡς γενικὸς διοικητὴς τῶν ταχυδρομείων.

Ὁ ἱππότης Βιλάρ, εἰς ὃν ὁ κύριος Τριπιέ ἐνθυμίζει ὅτι συμφώνως μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ κ. Φεράντ, εἶχεν ἀνγγεῖλαι ὅτι ἀνθίσταντο εἰς τὴν ἀναχώρησίν του, ἀποκρίνεται. — « Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰάν ἔδωκα τὴν εἰδήσιν ταύτην τῷ κυρίῳ Φεράντ, παρ' αὐτοῦ ὅμως ἤναγκάσθην νὰ ζητήσω τὴν ἀδειαν. » Ὁ μάρτυς προσθέτει ὅτι ἀπεποιήθησαν τὴν ἀδειαν διὰ Ὁρλεάνην τῷ κυρίῳ Φεράντ διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶχε κανένα φόβον εἰς Παρισίους.

Ὁ κ. πρόεδρος εἰς τὸν μάρτυρα. — Τί ἠμπόδιζε τὸν κύριον Φεράντ ν' ἀναχωρήσῃ; Ἀπ. Δὲν γνωρίζω κανὲν ἐμπόδιον.

Λαβαλλέτ. — Ποίαν χρῆσιν ἔκαμεν ὁ κ. Φεράντ τῆς ἀδείας ταύτης;

Κύρ. Φεράντ. — Ἐμεινεν ἐν τῷ θυλακίῳ μου. — Λαβαλλέτ. — Δὲν ὑπῆρξε λοιπὸν ἀντίστασις; — Κύρ Φεράντ. Ἦθελον ποτὲ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν, εἰάν ἀντίστασις δὲν ὑπῆρχε; — Λαβαλλέτ. Ἀποδείξατε τὴν ἀντίστασιν. — Κύρ. Φεράντ. γινώσκετε καλῶς, ὅτι ἡμεῖς μόνον ἠδύνασθε νὰ ἐμποδίσῃτε τὴν ἀναχώρησίν μου.

Λαβαλλέτ. — Γνωρίζετε καλῶς ὅτι οὐδεμίαν ἀντίστασιν σὰς ἔφερον. — Ἡ κυρία Φεράντ ἐνόμισεν ἀναγκαίαν τὴν ἀδειαν ταύτην. Ὁμολογεῖ ὅτι οὔτε ἐζήτησεν οὔτε ἔλαβε τὴν ἀδειαν.

Ὁ κύρ. Βιλάρ ἐπικλεῖται μάρτυρας, ὅτι αὐτὸς ἐζήτησε τὴν ἀδειαν.

Λαβαλλέτ. — Ὁμολογῶ εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι ὁ Κύρ. Βιλάρ δὲν μοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ τῆς ἀδείας ταύτης.

Ἡ κυρία Φεράντ ἀναγκασθεῖσα ὁμολογεῖ ὅτι ἐζήτησε τὴν ἀδειαν. Μόνον δὲν παραδέχεται

ὅτι ἐπρόσπερε τὰς λέξεις, ἀδιὰ τὴν ἀσφάλειάν του. Ἡ Νομίζει ὅτι περὶ οὐδενὸς ἄλλου ὠμίλησεν, εἰμὴ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ συζύγου της. Ἀλλως τε δὲν διαβεβαίωσεν καὶ τοῦτο.

Ὁ κύρ. Μακκάρὲλ μόνος μεταξὺ τῶν μαρτύρων, λέγει, ὅτι ἤκουσε τινὰ κτυπῶντα ἐπὶ τοῦ πατώματος διὰ τῆς ράβδου του, καὶ λέγοντα ὑψηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος, λαμβάνω κατοχὴν τοῦ ταχυδρομείου. Ὁ κύρ Λαβαλλέτ παρουσιάσθη αὐτῷ καὶ τῷ ἐζήτησεν, εἰάν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν κύρ. Φεράντ. Ὁ μάρτυς μετέβη παρὰ τῷ κυρίῳ Φεράντ καὶ μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανῆλθεν, ὑποστηρίζων αὐτὸν καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ κύρ. Λαβαλλέτ τοὺς παρηκαλούθησε καὶ θέτων τὸν βραχιόνά του ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ κυρίου Φεράντ ἐτραύλισε λέξεις τινὰς λίαν εὐγενεῖς, ἔπειτα εἶπε τῷ κυρίῳ Φεράντ· δύνασθε νὰ λάβητε τὰ ἐγγράφά σας.

Λαβαλλ. — Ὅστις γνωρίζει τὸν χαρακτήρα μου, ἤσυχον, σταθερὸν, καὶ φίλον τῆς εὐγενείας, θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ φερθῶ οὕτως καὶ νὰ μεταχειρισθῶ τὰς ἐκφράσεις ταύτας.

Ὁ κύριος Φεράντ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου Τριπιέ ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Αὗται λοιπὸν εἶναι αἱ καταθέσεις τῆς κατηγορίας, αἱ μόναι τοῦλάχιστον αἰτινες παρουσιάζουσι κάποιαν σπουδαιότητα, διότι ἀληθῶς ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὲς νὰ ζητήσωμεν νὰ μάθωμεν ἐκεῖνας αἰτινες ἀποδεικνύουσι τὸ γεγονός ἐκεῖνο, δηλ. ὅτι ἀπὸ τῆς 7 τῆς πρώτης ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ταχυδρομείου, ὡς καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του κατοικίαν, ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἐφέρθη καὶ δὲν ὠμίλησεν εἰμὴ ὡς Γενικὸς Διοικητὴς. Θὰ παρατηρήσητε τὰς ἀντιφάσεις εἰς τὰς ὁμολογίας τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Φεράντ ὡς καὶ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ αὐτοῦ τοῦ Μακκάρὲλ, ὅστις μόνος εἶδε τὸν Λαβαλλέτ εἰσερχόμενον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διοικήσεως καὶ μόνος ἤκουσε τὰς ἀτόπους λέξεις, τὰς συναδεδεύσας διὰ τοῦ κτυπήματος τῆς ράβδου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ κύρ Μακκάρὲλ ἀντημείβθη ταχέως διὰ τὴν ὁμολογίαν του ταύτην. Διωρίσθη σύμβουλος τοῦ Κράτους.

Τὴν 20 Νοεμβρίου ἐξετάζουσι τινὰς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως· τὸν Βαρῶνα Πασκιέρ, εἰς ὃν ὁ Λαβαλλέτ ὠμίλησε κατὰ τὸν Μάρτιον περὶ τῆς ἐπιστολῆς του τοῦ μηνὸς Νοεμ-

ερίου 1814, ἀλλ' ὁμολογεῖ εἰς τὴν τιμὴν του, ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν συνωμοσίαν περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βοναπάρτου. Ἐν γενικόν ἐπιθεωρητὴν ὅστις ὁμολογεῖ ὅτι ἔνδεκα μῆνας διαρκῶς ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἔσχεν οὐδεμίαν ἀλληλογραφίαν, οὔτε δι' ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων, οὔτε δι' ἐπιστολῶν μετὰ τῆς Νήσου Ἑλλάδος. Ὑπαλλήλους τινὰς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν Saisset, πατέρα καὶ υἱόν, φανατικούς βασιλόφρονας, οἵτινες ἔμειναν εἰς τὴν διοίκησιν ὑπὸ τὸν Λαβαλλέτ, χωρὶς ποσῶς ν' ἀνησυχῆσωσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν λαμβάνει τὸν λόγον. Ὡς πρὸς αὐτὸν ἡ συνωμοσία τῆς 20 Μαρτίου ἦτο προμελετημένη καὶ ἀπληρεῖς συνέργεια. Συμμορία τυχοδιωκτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι Γαλλίας, εἰμὴ ἔχουσα τὸν θάνατον ὑπ' ὄψιν τῆς. Ἐφθασε ταπεινῶς μέχρι Γρενόβλης ἔνθα ἡ προδοσία τῆ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὅ,τι λέγει ὁ κύρ Hua τὸ αὐτὸ ἐσκέφθησαν οἱ βασιλόφρονες καὶ πάντες εἶναι σύμφωνα καὶ τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πληροῖ αἱμάτων τὸν θρόνον τοῦ Λουδοβίκου XVIII, καὶ θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν συμβιβασμὸν τῶν Βουρβόνων μετὰ τῆς Γαλλίας.

Ἄλλὰ ὅ,τι ἀναφέρεται ἰδίως διὰ τὸν κύρ. Hua εἰσὶν αἱ ἐξῆς περίπου φράσεις.

Ὅστις ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ δὲν ἤθελε λάθει ὑπ' ὄψιν εἰμὴ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ταχυδρομείων καὶ οὐχὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄρπαγα, δὲν θέλει ἰδῆ εἰμὴ τὸ ἐν μέρος καὶ θέλει μεταστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ ἑτέρου. Αἱ συζητήσεις ἅς ἠκούσατε, εἰσὶν αἱ ἥττον σπουδαῖαι ἢ μᾶλλον εἰπεῖν αἱ ἀνωφελέστεραι.»

Ὁ κατηγορούμενος δὲν μετέβη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, οὔτε ἐπὶ τῷ τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα. Προητοίμασε τὴν πορείαν αὐτοῦ ἀπὸ Φοντενεβλώ μέχρι Παρισίων, ἔτεινε τὴν χεῖρα ἀπὸ Παρισίου μέχρι Φοντενεβλώ. Ὅταν ὁ ἄρπαξ δὲν εἶχε, ἀνάγκην τῆς βοηθείας ταύτης, ὁ σκοπὸς τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπῆρξε μικρότερος συνήρησεν εἰς τὴν ἀπίπειραν τῆς ἀρπαγῆς· ὁ σκοπὸς κάμνει τὸ ἐγκλημα. Ἡ διδασχὴ αὕτη, κύριοι, δὲν εἶναι παραδόξος. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ ἐγκλήματος εἶναι αὐτὸ

τὸ ἐγκλημα ἐνεργηθὲν. Θὰ περιμένωσι λοιπὸν ὅπως τὸ θῦμα θυσιασθῆ ἵνα τιμωρήσῃ τὸν φρονέα ; (ἀκολουθεῖ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

Μετὰ προλεγομένων περὶ γνησιότητος Αὐθεντίας, Θεοπνεύστου, γλώσσης, ἐποχῆς αὐτῶν κ.τ.λ.

ΜΕΤ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΝ

Ἀθήνησι, τύποις α' Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων.

ΤΙΜΑΤΑΙ. δραχμ. 4.

Εἶναι πολὺ παρήγορον ἀληθῶς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ δυσσεβείας νὰ βλέπη τις ἐνίοτε ἀκτῖνας τινὰς φωτὸς διασχίζουσας τὸν ζορώδη πνευματικὸν τῆς Ἑλλάδος ὀρίζοντα. Εἶναι παρήγορος, πολὺ παρήγορος ἢ ἐκ διαλειμμάτων τοῦλάχιστον ἀναβλάστησις μυροβόλου καὶ περικαλλοῦς τινος ἄνθους ἐν τῶν μέσῳ τῶν τριβόλων καὶ τῶν ἀκανθῶν δι' ὧν ἐσπάρη ἡ ἀτραπὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου.

Ἡ Ἑλλὰς ἀνακύψασα ἀπὸ δουλείας ἐπαχθοῦς, ἥτις εἶχε καταβάλει αὐτὴν ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ὁμοίαζε κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της μὲ Λάζαρον ἄρτι ἐκ τοῦ τάφου ἀνακύψαντα. Καὶ εἶχε βεβαίως χρεῖαν περιθάλψεως καὶ ἐνδεδεχοῦς μερίμνης, ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ